

[Jens Peter Jensen]

et dygtigt forvalterskab, så vi kan komme igennem nogle af disse problemer.

Jeg ville så gerne, hr. formand, hvis det måske er sidste gang, jeg skal tale her, at Tinget kunne prøve at arbejde sammen om vores samfunds problemer og løse dem.

Velkommen til det, hr. forvalter!

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Statsministerens svar om, hvordan regeringen ville håndtere Dublintopmødet, og hvordan man ville henvide til eller bruge dagsordenne i Folketinget, var jo ikke præget af så voldsomt stor klarhed. Jeg forstod, at regeringen ville tage udgangspunkt i dagsordenen, og den vil man holde sig til, og kom der nye temaer op, så ville man drøfte det grundigt i Markedsudvalget.

Nu er det jo så interessant, at de nye temaer er kommet op. Der er jo lande, der faktisk foreslår flertalsafgørelser i udenrigspolitik. Der er lande, der foreslår lovgivende magt til EF-Parlamentet. Og så er det, jeg spørger regeringen: Går man ind for det? Agter man at tage afstand fra det, så de andre lande allerede inden topmødet i Dublin ved, at det er den danske position, inden man fastlægger dagsordenen for en eventuel regeringskonference?

Det andet nye tema, der er kommet op – og det er jo interessant, når statsministeren har bragt det op – det er spørgsmålet om endegyldigt fastlåste valutakurser. Jeg kan jo ikke gøre for, at statsministeren via pressen har rejst en diskussion om, at vi får en ECU inden for 5 år, altså én valuta og én mønt.

Det, der er interessant for mig at spørge statsministeren om, er, om den danske regering arbejder for, at vi får endegyldigt fastlåste valutakurser. Det er vel ikke urimeligt, at der bliver givet en melding fra statsministeren på det spørgsmål her i folketingssalen under vores afslutningsdebat. Det er en sag, som bliver vigtig også i de kommende måneder.

Specielt er det vel vigtigt, at statsministeren tager ordet her, for det er statsministeren, der har rejst debatten i offentligheden. Ellers bliver folk vel ganske forvirrede og spørger, hvorfor statsministeren rejste den. Er det for at arbejde for det, eller er det en analyse af, at sådan går det nok, eller hvad er det overhovedet, statsministeren har rodet os alle sammen ind i ved den udtalelse?

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om påstande, der er fremført af statsministeren her i dag.

Jeg synes ikke, det er en rigtig fremstilling, statsministeren har givet af perioden 1972-82 og så den af flere grunde ikke sammenlignelige periode 1982-89.

Statsministeren prøver for det første at påstå over for det høje Ting, at der nærmest ikke var nogen som helst økonomisk krise i den periode, hvor den socialdemokratiske regering arbejdede. Enhver ved, at der var det.

Samtidig siger statsministeren, at fra 1982 til 1989 var der sandelig slet ikke noget, der ligner en højkonjunktur; det var nærmest det samme dengang og så nu. Jeg tror ærlig talt, at statsministeren selv godt ved, at den fremstilling er gennemhæderlig – absolut forkert – og derfor beklager jeg meget, at statsministeren kan fremstille det sådan.

Jeg tror, det må være gået op for statsministeren – og jeg er sikker på, det er gået op for hele Folketinget – at der vitterlig var noget, der hed den verdensøkonomiske oliekrise, og den ramte især de lande, der ikke havde noget, bl.a. olie.

At vi senere fik det, og at vi fik noget op af Danmarks undergrund, det var jo først noget, der kom til at være nyttigt for Danmark i kraft af, at vi lavede de nye koncessionsaftaler, således at der kom gang i olieproduktionen. Men det blev jo først nyttiggjort, mens Schlüter, undskyld hr. statsministeren, var statsminister i den senere periode. Det har været en gavnlig ting, og alligevel har man ikke løst problemerne.

Men statsministeren ikke alene fremstiller tingene på den måde, som jeg her har refereret, statsministeren fremturer også med nogle tal, der skulle bevise det, han siger. Tallene er sikkert rigtige. Dem har statsministeren jo fået i Statsministeriet, så dem tror jeg på, men de er ubrugelige til at bevise det, statsministeren gerne vil bruge dem til.

Statsministeren siger nemlig, at væksten i Danmark i 1972-82 var 2,2 pct. pr. år. I 1982-89 var den bedre, nemlig 2,6 pct. Nu er forskellen jo minimal, men jeg vil sige, at på baggrund af den internationale økonomiske oliekrise var det fantastisk godt – lad mig fremstille det på den måde, hr. statsminister: fantastisk godt – at